

Tehén az óceán fölött

A betonteknőben körbe-körbe jár egy alak, két szemtanú látja, ezt a kettőt hárman meglesik, hármójukat pedig hatan megfigyelik. A következőket ezen a hat szempáron át kövessük végig, vagy bukjunk bele.

Az a reggel, amikor elindultam a város kihalt főterén át, hogy szerezzek egy megbízható lőfegyvert, kísértetiesen hasonlított arra a reggelre, mikor üres kézzel tértem haza az éjszakai biciklilopásból. Hajnal háromkor magamra öltöttem a fekete kertészruhámot, egy pezsétes zubbonyt, amelynek bélése alatt jól elfértek a biciklilopást és az önvédelmet szolgáló eszközöim. Na persze a jumbó sapkámat sem felejtettem otthon, bekentem a hajamat bronzolajjal, és erre húztam rá a sapkát, hogy az elálló tincsek ne lógjanak a szemembe lopás közben. Már csak megszokásból is arra a helyre néztem a falon, ahová az aranykeretes tükröt akasztom, ha majd fellendül a biciklikereskedelmem és meggazdagszok, és kis tolvajhálózatot tartok fenn megbízható emberekből, akik nemcsak ellopják a biciklit, hanem előtte alaposan ellenőrzik is, hogy megéri-e a kockázatot, illetve mit fogok szólni, ha meglátom a zsákmányt. Ellenőrzik a gumik állapotát, a macskaszemeket, a dinamó és a lámpák közötti vezetékét, a csomagtartó teherbírását, a fékberendezéseket, és a csengőt is kipróbálják menet közben. Persze mindezt jó pénzért, hogy a lopással járó stresszt

levezethessék a magánpszichológusaiknál. Az is lehet, hogy pszichológusokból is hálózatot építek ki, de nem csak magán célra, hanem velük megfigyelés alatt tartom a város idegbeteg lakosságát, mert általában ők az utcán felejtik a biciklit, illetve a megfelelő hipnotikus álomban akár több tucat biciklit is eladhatok egy idegbetegnek, aki majd a hipnotikus álomból felébredve hazakarikázik, és ismét a ház előtt felejtí a biciklit. Hogy minden rendben menjen, először is el kell készítenem a tolvajhálózat, és – mert a védelmükről is gondoskodni fogok – a fedező kommandó szolgálati szabályzatát. Minden egyes biciklitolvajt egy három fős K-kommandó kísér a H-helyszínre, ahol maximum harminc méterről Sz-szemmel tartják a T-terepet, F-feljegyzést készítenek, és ha kell, azonnal értesítenek, hogy a T1-es vagy a T7-es tolvaj veszélybe került, és E-engedélyt kérnek a B-beavatkozásra. Gyorsan mérlegelem a H-helyzetet, és többnyire azt ajánlom a K-kommandósoknak, hogy részeg lumpen elemeknek álcázva M-magukat dajdajozva avatkozzanak be, de L-lőfegyvert csak akkor alkalmazzanak, ha az I-illető úgy helyezkedik el, hogy az L-lövés nem tesznek kárt a B-bicikliben. Ők is sejthetik, hogy a ripityára lőtt B-biciklivel nem lehet meggazdagodni. És ha nem sikerül meggazdagodnom, akkor ugrik az aranykeretes tükör, és továbbra is bámulhatom a falat. Azzal is számolok, hogy a város idegbeteg, vagy a jogi gyakorlatban kevésbé jártas biciklitulajdonosai majd borsot törnek az orrom alá, szét akarják robbantani a nagy körültekintéssel megszervezett hálózatomat. Például csalibiciklit állítanak a kevésbé megvilágított fal mellé, a gumikülsőt és a csomagtartót körbeívelő, számkombinációs zárrendszerhez egy fekete, egyáltalán nem feltűnő huzallal a csővázba rejtett dinamitszerkezetet csatlakoztatnak, és amikor mondjuk a T23-as – egyébként hónapok óta a legmegbízhatóbb teljesítményt nyújtó tolvajom – a bicikli elkötésén fáradozik, egyszer csak fölrobban. Lehet, ne adj' isten, valamelyik rosszul rejtőzködő, túlzott önbizalomban úszó kommandósom is megsebesül a lucfenyő mellett, például beáll a hátába a csővázhoz erősített pumpa, vagy rászorul a fejére a feszes rugókkal felszerelt csomagtartó. Nem bízhatok semmit a véletlenre, mert ha nem sikerül meggazdagod-

nom, akkor az aranykeretes tükör hűlt helyén bámulhatom a falat. Majd felveszek a hálózatba néhány félkarú embert is a megfelelő teszt és hűségpróba után. Ők lesznek a felderítők, akik szűrőpróbaszerűen megkérnek egy éppen arra járó, emberségéből kifordult városlakót, hogy fejtse meg a zárkombinációt, és ha az valóban csalibickli volt, akkor majd a várost elborító bicikliőrület mártírjaként hamvasztják el, vagy egyszerűen egészben elrejtik a föld alatt. Viszont ha a csalibiclibe áramot vezetnek, sokkal könnyebb a helyzetünk, mert akkor a tolvajaim vagy nekizavarnak egy kóbormacskát a csalibiciklinek, vagy bőrkesztyűben dolgoznak és gondosan ügyelnek arra, hogy az áramforrásból kivezető vezeték végét belógassák egy nyitott ablakon, és akkor a saját maguk ásta sírgödörbe esnek a városlakók. Arra is gondoltam, hogy esetleg időzített bombát helyeznek el a csalibicikli nyerge alatt, és amikor a tolvajom kinyitja a számkominációs zárszerkezetet, még nem lesz semmi baja, csak amikor a drogéria udvarán felállított átvevőhely felé kerekezik és közben a csengőt próbálgatja, akkor a seggénél fogva kirobban a nyeregből. És ha ez többször megismétlődik, egyre kevesebb esélyem lesz arra, hogy valaha is akkora vagyonna tegyek szert, amekkorával felállíthatom a bejárati ajtóval szemben az aranykeretes tükröt, hogyha belépek, vagy a tükörrel szemben tartózkodok, ne kelljen huzamosabb ideig a csupasz falat bámulnom, amit azon az estén jól megnéztem magamnak, mikor több óra múlva üres kézzel tértem vissza, az amúgy reményteljesnek ígérkező biciklilopásból. A bronzolajjal bekent hajamon még egyszer megigazítottam a sapkát és kiléptem a lakásból, átmásztam a kerítésemen, és az utcán abba az irányba indultam, amerről egy atléta alkatú, középkorú, 86 kilós férfi közeledett felém remekül kivilágított, a küllők között dupla macskaszemmel felszerelt biciklijén. Hogy jobban megvizsgálhasam a biciklijét, megkérdeztem tőle már jó messziről, hogy legyen ideje az első kézifék és a kontrafék működtetésével megállítani a biciklijét, hogy hány óra van. Nagy szerencsémre két ostorlámpa között blokkoltak a kerekek, így jó időbe telt, mire a férfi leolvashatta az óra számlapjáról a pontos időt. Ezalatt felmértem a biciklije állapotát, és a kezdeti, a lámpa vi-

lágosságába és a dupla macskaszemekbe vetett bizalmam elszállt, ugyanis a hátsó kerékben találtam egy nyolcast, a sárhányót a vázhoz erősítő csavar pedig látható lazasága miatt nem tudta belopni magát a szívembe. Ez a deformáció figyelmen kívül hagyható és másik biciklivel vagy kézi talicskával való ütközésre vallott. Megjegyeztem az időpontot és búcsút intettem a levegőbe. A férfi 20-as átlagra gyorsított fel, aztán egyenletes lábmozgással haladt tovább, mígnem belevesztett a sötétségbe, vagy lefordult jobbra a kertszomszédom felé, akit városszerte csak úgy ismertek, hogy a Legfőbb Mechanikus és Bicikliszerelő. Folytattam utamat a belvárosba vezető bicikliúton. Mind beljebb érve egyre több féknyomot fedeztem föl az aszfalton. A féknyomok között a szokásosnál kétszer vastagabbak is akadtak. Származhatott ez olyan külső gumitól, amelyet a homokos, lucskos vagy sáros terepen való közlekedésre használtak, pedig én már azt hittem, hogy a nagyvárosi közlekedés felgyorsulásával kikoptak ezek a gumik, vagy mindenesetre olyan öregemberek használják, akik csak nosztalgiából ülnek fel egy-egy körre a biciklijükre, holott a féknyom hosszúsága erőteljes vezetési stílusra vallott. Valami azt súgta, hogy fogytán a türelmem. Ezen az éjszakán mindenki gondosan elzárta a biciklijét, bevitte a konyhába és a sztenderdet hátralökve a hűtő elé állította, vagy a duplazárás lépcsőházban szöges lécekkel elbarikádózva hozzáláncolta egy betonkaróhoz. Félúton pihenőt tartottam, mert ha sokáig koncentráltam a biciklikre, megálltak a kerekeim, és minden mozdulatom a könnyelműségről árulkodott. Betértem egy ivóba, jeget szódát rendeltem és meghúzódtam a sarokban a tévé alatt. A csapos külön pohárban hozta ki a szódát és külön a jeget, és azt mondta, hogy régen jártam már náluk. Erre én elcsodálkoztam, hogy új csapos van talán és azt mondtam, hogy nem is jártam itt olyan régen. Hát bizony elszállt egy kis idő, erősködött a csapos. Dehogy szállt el az idő, próbáltam egyensúlyban tartani az időről alkotott elképzeléseinket. Erre odaszólt a szomszéd asztalnál pálinkázó két emberhez, hogy igaz-e, milyen régen jártam itt, és közben hogy elszállt az idő. Bólogattak és mondták, hogy igaza van a csaposnak, aki minden kétséget kizáróan biztosabb hírforrás, mint egy a tévé lá-

tószögéből kiesett ember. Ittam egy kortyot a szódából és a csapos után szóltam, hogy higgye el, valamelyik nap vagy napon jártam itt, különben nem ezt állítanám, hanem azt mondanám, hogy bizony már nem is emlékszem arra az időre, amikor átléptem az ivó küszöbét. Erre a csapos visszafordult és dühödten rohant felém, a szomszéd asztaltól is fölugrott a két pálinkázó ember, a csapos fehér kötényében a vezér szerepét vállalva középre állt, beszorítottak a tévé alá, és vérvörös arccal, torkaszakadtából azt üvöltötte a csapos, hogy egy csomó ideje be se tettem a lábamat az ivóba. Erre azt válaszoltam, hogy türelem, mert mindenkinek máshogy telik az idő, mindenkinek sajátideje van, és lehet, hogy már nagyon régen nem jöttem be az ivóba, most viszont itt vagyok és azt állítom, hogy a napokban is itt jártam főműsoridőben, amikor az a szemét film ment a tévében, amelyikben a nő a férfi zoknijai közé rejtette a kábítószeret, és leszólt egy arra járó biciklis nyomozónak, aki lekapta tíz körméről a kvázi kábítószeres férfit, aki gyorsan húsz év szigorítót kapott, a nő pedig kiadta albérletbe a lakást, az összegyűjtött pénzből pedig elutazott a tengerpartra, ahol a többszörösen letartóztatott, de bizonyítékok hiányában szabadlábon védekező szeretője várta. A sorozatnak ez az epizódja stímmel, mondta a csapos, de lehet, hogy otthon láttad, és ez nem bizonyíték arra, hogy a közelmúltban az ivóban tartózkodtál. A fejével intett aztán a csapos, a pálinkabűzben pácolódott két ember megragadott, a szódámat meg sem ihattam és a jég is csak fél óra múlva olvadt volna el, és úgy kihajítottak az ivó ajtaján, hogy bevertem a fejem a biciklitámasztóba. Hosszú idő telhetett el mire magamhoz tértem, mert már pirkadt, kelet felől világoskék fénycsík közeledett a város felé. Nem fűtött a bosszú, a zubbonyom belső zsebéből kiszedtem az eszközeimet, és egy egész köteg nehezen észre vehető dróthuzalt. Úgy kötöztem össze a verekedők biciklijét a dróthuzallal, hogy ha majd útnak indulnak, a dróthuzallal lerántsák egymás biciklijéről a sárhányót, a lámpát, a csengőt, a csomagtartót, de főleg a nyergét, s akkor mindannyiójuk segge belecsúszik a nyereg tartó vázba. A biztonság kedvéért az ivó udvarában a csapos többret alvó boxer kutyájának a láncára is rákötöttem egy

hosszabb dróthuzalt, ha netán egy irányban laknak, és nem a tervemnek megfelelően, két különböző csillag irányában hagyják el az ivó előtti biciklitárolót. Nem vártam meg az eredményt, hazasiettem a bicikliúton, és amikor kinyitottam a lakás ajtaját, bámulhattam az aranykeretes tükör helyén a csupasz, hideg falat. Kísérteties volt ez a reggel, pontosan arra a reggelre hasonlított, amikor elindultam a város kihalt főterén át, hogy szerezzek magamnak egy megbízható lőfegyvert, amivel álarcban betörök majd a tükörboltba és megszerzem magamnak az aranykeretes tükröt, hogy amikor belépek a lakásba, ne a csupasz és hideg falat kelljen bámulnom, hanem meglássam végre, hogyan áll a bronzolajjal bekent hajamra csúsztatott sapka, amiben éjfél és egy óra között elindulok biciklit lopni.

Szeged

Podmaniczky Szilárd